

[Undervisningsministeren.]

bejde. Også her vil konsulentbistanden være værdifuld, og jeg vil gerne gentage, hvad jeg sagde ved en tidligere debat her i det høje ting om disse problemer: jeg finder det meget væsentligt, at det arbejde, der udføres, er en nøgtern og sober oplysning om alle de problemer og et tilbud om at give de råd og den vejledning, som det i alle situationer er en pædagog's vigtige opgave at kunne give de unge, som han arbejder sammen med.

Tastesen: Jeg tror, indenrigsministeren misforstod mig med hensyn til receptblanketterne. Det, jeg tænkte på, var, at vi her i Danmark ikke har nogen kvantumsbegrænsning med hensyn til, hvor megen euforiserende medicin lægerne kan udstede recepter på, mens man har en kvantumsbegrænsning i Sverige. Det forhold, at man har en kvantumsbegrænsning derovre, gør, at risikoen for, at der ligger store portioner i medicinske, som kan blive brugt af de unge, ikke er til stede i samme omfang som herhjemme. Jeg er vidende om, at man udsteder recept på f. eks. 50 ketogantabletter, og det er en urimelig stor portionsudstedelse. Det var det, jeg spurgte indenrigsministeren om.

Jeg har taget indenrigsministerens bemærkninger om forholdet mellem staten og Københavns kommune til efterretning; jeg må så håbe på, at det når frem til Københavns rådhus, hvor der, så vidt jeg ved, skal være debat om narkotikaproblemer i aften.

Til socialministeren vil jeg gerne sige, at det er selvfølgelig godt, at man kan trække på § 72, men spørgsmålet er, om de penge, som er afsat på finansloven, vil slå til. I modsat fald håber jeg, man er parat til at komme med en tillægsbevilling. Hidtil har det nemlig været sådan, at man fik disse penge efter § 72 til narkocentre, til steder, hvor man behandlede dem, der var ude i stofmisbruget. Det, jeg særlig tænker på, er, at man kommer stofmisbruget i forkøbet og i stedet for får socialpædagogiske institutioner, hvor man kan give de unge oplevelser, der virker som alternativer til, at de går ind i stofmisbrug, det vil altså sige den omvendte rækkefølge, at man forhindrer, at de kommer ud i misbrugssituationen.

Med hensyn til de bemærkninger, socialministeren kom med om Bråskovgård, vil jeg gerne sige, at det er for så vidt ligegyld-

digt, om det er stofmisbrugere eller det er almindelige kriminelle unge; det må naturligvis være sådan, at de forhold, de bydes i lukkede afdelinger, er helt rimelige.

Jeg tror altså ikke, det slår til, særlig ikke når man skal nedlægge Bråskovgårdafdelingen, at man kan nøjes med at oprette to observationsafdelinger. Hvis vi fuldt ud går ind for, at der må være alternativer til vare-tægtsfængsling af unge under 18 år, så bliver det nødvendigt, at man har nogle flere af disse institutioner under børne- og ungdomsforsorgen. Selv om det er et svært klientel, man skal beskæftige sig med her, tror jeg trods alt, at børne- og ungdomsforsorgen har bedre forudsætninger for at klare disse problemer end fængselsvæsenet.

Dernæst nogle bemærkninger til et par af ordførerne. Først til fru Ellen Strange Petersen, som nævnede, at man i udvalgsbehandlingen måske skulle se på en udvidet tvangsbehandling. Jeg mener, at man kan sige allerede nu, at der ikke er grundlag for at gå ind i en udvidet tvangsbehandling, så længe vi ikke på frivilligt motivationsgrundlag har de behandlingsinstitutioner, der er nødvendige. Lad os da gå i gang med at skabe bevillinger og institutioner osv., så vi på frivillighedens grundlag kan behandle alle dem, der er parat til det, der er indstillet til denne behandling. Det må først og fremmest bringes i orden.

Vi har i øvrigt også i den bestående lovgivning mulighed for tvangsbehandling. De kriminelle er jo afsondret fra friheden, og de erfaringer, man har fra vestre fængsel og andre steder, hvor der foregår en tvangsbehandling, er vel ikke alt for gode. Jeg kunne tænke mig, at de, som er i dobbeltsituationen, at de både er kriminelle og stofmisbrugere, måske fik chancen på kulturministerens Livø, når sommergæsterne tager hjem, så de afsoner den tid, de er berøvet deres frihed, et sted som f. eks. Livø i vintermånederne.

Til hr. Ib Thyregod, som havde kritiske bemærkninger mod den tidligere socialdemokratiske regering, som ikke foretog sig noget med hensyn til stofmisbrugssituationen, skal jeg sige, at det var netop på baggrund af et spørgsmål fra hr. Ib Thyregod, at man i sommeren 1967 nedsatte en arbejdsgruppe under sundhedsstyrelsen på et tidspunkt, hvor narkotikaproblemet her-